

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek V Het Boek van de Liefde

Canto Een

De Voorbestemde Ontmoetingsplaats

Sri Aurobindo

Meditations on Savitri

Maar nu was het aangewezen oord en uur nabij;
Onbewust was zij haar naamloze doel genaderd. ...
Bleke wateren stroomden glinsterende draden van parel.
Een zucht zwierf tussen gelukkige bladeren;
Fris geurend met langzame plezierig belaste voeten
Weifelde zwakke struikelende briesjes tussen de bloemen.
De witte kraanvogel stond stil, een levendige
onbeweeglijke streep,
Pauw en papegaaï tooiden grond en boom als met
edelstenen,
Het duif's zachte klagen verrijkte de bekoorlijke lucht
En vuurgevleugelde wilde worden zwommen in zilveren
poelen.
-Savitri: Boek V Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Maar nu was het aangewezen oord en uur nabij;
Onbewust was zij haar naamloze doel genaderd.

Want ofschoon een kleed van blinde en kronkelige kans
Gelegd is op het werk van het alwijze Lot,
Vertolken onze daden een alwetende Kracht,
Die verblijft in onweerstaanbare wezen van de dingen,
En niets gebeurt in het kosmische spel
Dan op zijn tijd en op zijn voorziene plaats.

Naar een ruimte kwam zij van zachte en delicate sfeer,
Die een heiligdom leek jeugd en vreugde,
Een hoogland wereld van vrije en jonge verrukking,
Waar lente en zomer omarmd samen liggen en strengen
In indolent en minnelijk debat,
Met een lach redetwistend, wie zou moeten heersen.

Daar sloeg verwachting met wijde plotseling vleugels,
Alsof een ziel gekeken had vanaf aarde's oppervlak,
En alles, wat in haar was, voelde een komende verandering
En werd, voor de hand liggende vreugdes en gewone dromen vergetend,

Gehoorzaam aan een roep in de Tijd, aan de lotsbestemming van de geest,
Opgetild naar een kalme en zuivere schoonheid,
Die leefde onder de ogen van het eeuwige.

Een menigte bergachtige toppen bestormden de lucht,
Duwend tegen rivaliserende schouders dichterbij de hemel,
De gewapende leiders van een ijzeren lijn;
De aarde lag terneer onder hun voeten van steen.

Onder hen hurkte een droom van smaragden wouden
En glinsterende grenslijnen, afgezonderd als slaap:
Bleke wateren stroomden glinsterende draden van parel.

Een zucht zwierf tussen gelukkige bladeren;
Fris geurend met langzame plezierig belaste voeten
Weifelde zwakke struikelende briesjes tussen de bloemen.

De witte kraanvogel stond stil, een levendige onbeweeglijke streep,
Pauw en papegaai tooiden grond en boom als met edelstenen,
Het duif's zachte klagen verrijkte de bekoorlijke lucht
En vuurgevleugelde wilde worden zwommen in zilveren poelen.

De aarde vleide zich alleen met haar grote minnaar Hemel,
Onbedekt voor haar gemaal's azuren oog.

In een luxueuze extase van vreugde
Verspilde zijn liefdesmuziek van haar noten,
Het gepassioneerde patroon verkwistend van haar bloesems
En de festival orgie van haar geuren en tinten.

Een schreeuw en sprong en haast was alom,
De onmerkbare voetstappen van haar jachtige dingen,
Het ruige smaragd van haar centaur-maan,
Het goud en saffier van haar warmte en vlammenzee.

Als magiër van haar verrukte gelukzaligheden,
Dartel, sensueel van hart, zorgeloos en goddelijk,
Rende het Leven of verborg zich in haar heerlijke ruimten;
Achter alles broedde de Natuur's grandioze kalmte.

De oorspronkelijke vrede was daar en hield in haar boezem
Onverstoord de strijd van vogel en beest.

De mens, met diepe wenkbrauwen, was nog niet gekomen
Om zijn hand te leggen op gelukkige onbewuste dingen,
Denken was daar niet, nog de maatnemer, het sterk-ogige gezwoeg,
Het Leven had nog niet de tweedracht geleerd met zijn doel.

De Machtige Moeder lag uitgestrekt op haar gemak.
Alles was in lijn met haar eerste tevreden plan;
Bewogen door een universele wil van vreugde
Bloesenden bomen in hun groene gelukzaligheid
En de wilde kinderen broedden niet op pijn.

Aan het einde rustte een onherbergzame en reusachtige streek
Van verweven diepten en plechtige vragende heuvelen,
Pieken als een naakte soberheid van de ziel,
Gewapend, afgelegen en desolaat groots,
Zoals de van gedachte afgeschermd oneindigheden, die liggen
Achter de verrukte glimlach van de Almachtige's dans.

Een geklit boshoofd drong de hemel binnen,
Alsof een blauwgekeelde asceet naar buiten gluurde,
Vanuit het stenen bastion van zijn bergcel,

De kortstondige blijheid beschouwend van de dagen;
Zijn uitgestrekte uitgebreide geest was gezeten op de achtergrond.

Een machtig gemurmel bam immense terugtrekking
Belaagde het oog , een treurige en grenzeloze roep,
Als van een ziel, die zich terugtrekt uit de wereld.

Dit was de scene, die de ambigue Moeder
Had gekozen voor haar korte gelukzalige uur;
Hier in deze eenzaamheid, ver van de wereld,
Begon zij haar deel in de wereld's vreugde en strijd.

Hier werden aan haar de mystieke hoven ontsloten,
De schuilende deuren van schoonheid en verrassing,
De vleugels, die murmelen in het gouden huis,
De tempel van lieflijkheid en de vurige zijbeuken.

Als een vreemdeling op bedroefde wegen van de Tijd,
Onsterfelijk onder het juk van dood en lot,
Een offeraar van de zaligheid en pijn van de sferen,
Ontmoette liefde in de wildernis Savitri.

EINDE VAN CANTO EEN